

Srvan od bolesti pluća, Pavlinović umire 18. svibnja 1887. u dobi od 56 godina i biva pokopan u rodnoj Podgori na mjesnom groblju sv. Tekle. Njegov sprovod bio je manifestacija jedinstva Hrvatske narodne stranke i ganutljivo priznanje ljubavi i zahvalnosti mrtvom prvoborcu i vodi.

Ako se izuzme skromna komemoracija koju je povodom 90-te obljetnice njegove smrti priredila njegova rodna župa, šira hrvatska kulturna i politička javnost prešla je mučke preko tog spomendatuma. Treba se nadati da će 150-obljetnica njegova rođenja 1981. god. biti prigoda da se najšira hrvatska javnost doličnije sjeti ovog svojeg zaslužnog sina, čija je neosporna historijska zasluga što je prepriječio dekroatizaciju Dalmacije i potaknuo njezin puni hrvatski narodni preporod.

SUZE NAD GROBOM MIJE PAVLINOVIĆA

Rikard Katalinić Jeretov

Leti gavran tmurnim zrakom,
a iz zemlje Dalmacije,
Rodu glasa kobnim grakom,
da junaka više nije.

Pavlinović sanak snije
u grobištu, a pod rakom ...
Nema, nema više Mije!
Javlja grakćuć gavran svakom.

Kamo hrliš, ptico, stani!
Zarno Mije više nema ...
Umro l' borac bogodani?

Moju suzu, ptiću vrani,
nosi, gdjeno Mijo drijema,
na grobak je spusti rani!